

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste.
Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Ælden og Troen ere forenede.

Jr. 24.

Den 15de December 1901.

50de Aargang.

Tale af Præsident Lorenzo Snow

ved den 71. Marskonference, afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City
den 5. April 1901.

Mine Brødre, Søstre og Venner! Paa Grund af eders Bønner og Udvølelsen af eders Tro forvente vi, at Herren vil rigeligen udgyde sine Belsignelser over os ved denne Konference. Herrens Værk, af hvilket vi udgøre en Del, kan kun gaa fremad, naar Guds Belsignelser følge vore ørlige Bestræbelser og Beslutninger om at udføre det Arbejde, for hvis Udvølse vi have opnaaet denne Tilværelse. Naar vi betragte de Erfaringer, vi have høstet i den forbigangne Tid, er det let for os at forstaa, at vor Belfærd er afhængig af vore Bestræbelser paa at udføre Herrens Værk, at virke for Folkets Bedste og saa vidt muligt aflægge al Egenkærlighed. Eftersom dette har været Tilsældet i den forløbne Tid, kunne vi slutte, at vor Fremgang i den kommende Tid vil bero paa vore Beslutninger om under alle Omstændigheder at gøre Guds Vilje og med Taknemlighed benytte den Hjælp, som han saa gavnild har stænket os.

J ville have det Privilegium at høre flere af disse Brødre tale, som sidde paa Forhøjningen, og maaſke nogle, som ikke nu ere til Stede; eftersom J uden Twivl ere komme her i den Hensigt at modtage noget, der kan lønne eder for de Øſre, J have bragt for at komme her, haaber jeg, at J ville blive betalte for alle de Ubekvemmeligheder, J have haft for at komme til denne Konference.

Vi møde, eftersom vi gaa fremad paa Vejen, der leder til Ophøjelse og Hærlighed, mange Ting, der fortjene vor Eftertanke. Der er visse Punkter, vi kunne tænke paa, som ere af den største Betydning for os. Ved at betragte os selv, hvorledes vi ere organiserede, og hvad vi udføre, finde vi, at en Del af vort Væsen er udødeligt, at vi i Virkelig-heden ere udødelige Væsener. Det, som bor i disse vore Legemer, er udødeligt og vil altid have en Tilværelse. Vor Individualitet vil altid vedblive. Tider kunne komme og gaa, men vi ville ikke desmindre besiddde vor Personlighed. Vor Selvstændighed er sikret; vi ville blive os selv og ingen anden. Hvilke Forandringer der end maatte foregaa, hvilke Verdener der end maatte rusle ind i Tilværelse eller forgaa, vil vor Individualitet dog altid forblive den samme; vi ville blive fuldkommere, gøre Fremstridt og tiltage i Bisdom, Kundskaab, Magt og Herredømme i de evige Verdener. Vor nuværende Fremgang er simpelt hen en Begyndelse paa denne udødelige Vane, om vi kunne udtrykke det saaledes. Hvorledes det Forudgangne har været, hvor længe vi have haft en Tilværelse førend den nuværende, eller om der har været en Tid, da vi ikke eksisterede — een Ting er dog sikker: vor fremtidige Tilværelse vil aldrig tilintetgøres eller ødelægges. Maar vi betragte det stønne i denne Verden, se og erfare vi mange Ting, som ere ophøjede og hærlige i deres Egenskaber; de fylde os med Ørefrygt; vi føle og forstaa deres Storhed; og Tanke om, at den Tid nogen Sinde kan komme, da disse Hølelser ville ophøre, vil visselig foraarsage Bedrøvelse i vore Hjerter. Men Enden paa vor Tilværelse opnaas aldrig.

Jeg føler mig taknemlig, fordi Herren har aabenbaret os den hærlige Fremtid, der er beredt for os. Frelseren sammenlignede en Gang Guds Rige med en Mand, som fandt en rig Skat i en Ager, og han gik hen og solgte alt det, han ejede, og købte den Ager; en anden Gang med en Mand, der søgte kostelige Perler, og da han fandt en af unmaadelig Værdi, solgte han alt, hvad han ejede, for at sikre sig den Perle.

Herren har aabenbaret til de Sidste-Dages Hellige Udødelighedens Princip og de Trofastes Fremgang og Bedbliven, og de have i den forløbne Tid tydeligen og tilfulde bevist, at de ere villige til at ofre, hvad som helst de maatte være i Besiddelse af, og udsætte sig for de mest ubehagelige Erfaringer hellere end at gaa bort fra Vejen, der leder til Ophøjelse og Hærlighed, og give Slip paa det Haab, med hvilket Gud har inspireret deres Hjerter. Eftersom vi have haft de hærlige Begreber udfoldede for vor Forlands Øjne, som ingen Tunge kan udtales paa den rette Maade, burde vi være de bedste, dydigste og de mest selvopfrende Folk paa Jorden. Og dette ere vi visseligen. Vi vilde være de mest ulykkelige Folk i Verden, hvis vi ikke havde det Haab, som Herren den Almægtige har inspireret os med, og hvis vi ikke havde

Jesu Kristi Aabenbaring angaaende vor fremtidige Tilværelse; alle vore Opfrelser og Videlser vilde være som intet. Det var let for Frelseren at sammenligne Guds Rige med en Mand, som havde fundet noget, for hvilket han var villig til at gøre store Opfresser.

Vi ere komme til Verden i en bestemt Hensigt og ikke tilfældigt. Vi kom, fordi vi varer villige, og fordi det var vor himmelske Faders Ønske, at vi skulle komme. Uden Twivl saa vi meget klart, at der ikke var nogen anden Maade, hvorpaa vi kunde opnaa, hvad Faderen havde beredt for os. Vi sende Missionærer ud i Verden; deres Følelser ere besynderlige, naar de blive kaldte, og ikke altid de behagelige. Der er forbunden Ting med Missionen, der ikke ere ganske behagelige for unge Ældster. De forstaa, at de maa ofre Hjemmetts Behageligheder, og at deres Lod er at gaa ud iblandt Folk, som ikke altid ville være taknemlige for, hvad der forknydes dem; dog føle de, at de have det evige Livs Sæd i deres Eje, og at, hvis de kunne finde en ærlig Mand eller Kvinde, vil Herrens Land virke paa deres Hjerter, og de ville maaske annamme det hellige Budskab, som Ældsterne have at forknyde dem. Det sylder dem med Glæde og Tilsfredshed. Endvidere se de i de Erfaringer, de maatte erholde, en Lejlighed til at sikre sig det, som vil være af stor Værdi for dem i Udøvelsen af deres fremtidige Pligter. Det er forunderligt, at jeg blandt de Tusinder af Breve, jeg modtager fra dem, som ere kaldte til at gaa paa Mission — for det meste unge Mænd —, kun kan erindre eet Tilfælde, hvor et Ufslag blev givet; hvad er Marsagen? Det er, fordi Kærlighedens og Udøvelighedens Land, som er den Almægtiges Land, er over disse unge Ældster, og fordi de have modtaget et Bidnesbyrd, der inspirerer dem til at gøre det, som ingen anden Beveggrund kunde saa dem til at udføre.

Vi ere kun saa i Sammenligning med den store Mængde, som bor paa Jordens, og vor Tankegang er forstellig. Naar vi gaa ud i Verden og bære Bidnesbyrd om Guds Rige og om, at Evangeliets Fylde er gengivet for at frelse Menneskene, er der kun saa, som ville modtage vort Bidnesbyrd. Dette har besynderligt nok altid været Tilfældet. I Noe Dage var der kun saa, der annammede Sandheden, som Gud aabenbarede til deres Frelse. I Guds Sons Dage vilde kun saa annamme hans Bidnesbyrd. Der er i disse Dage kun saa, som ville modtage det Bidnesbyrd, at Gud har aabenbaret sit Evangelium, og at han fordrer af sine Ejendomme, at de skulle forknyde det for Verden. Det er besynderligt — og dog maaske ikke saa underligt, naar vi betragte Omstændighederne. Da Jesus laa i Krybben som et hjælpeløst Barn, vidste han ikke, at han var Guds Søn, eller at han forhen stakte Jordens; da Herodes' Besaling udgik om at dræbe de Små i Bethlehem vidste Jesus heller intet derom; han havde ingen Magt til at undfly;

haus Forældre maatte tage ham og fly til Egypten for at beskytte ham mod Besalingens Virkning. Men han voksede op til Manddoms-Aarene, og det blev i Tidens Øb aabenbaret for ham, hvem han var, og i hvilken Hensigt han var kommen til Verden, og den Herlighed og Magt, som han besad, før han kom her, blev kundgjort for ham. Det var ingen behagelig Erfaring for ham at blive korsfæstet og lide den martrende Tortur for at fuldføre det Værk, for hvilket han kom her. Og vi kunne sige, at det ikke har været nogen Fortøjelse for de Sidste-Dages Hellige at lide, som de have lidt — og for hvad? Paa en vis Maade for den samme Sag, som Kristus led for — Verdens Frelse. Og endftont der ikke er mange, som i dette Liv ville modtage, hvad vi tilbyde dem, vil Dagen dog komme, eftersom Evigheden ruller fremad, da de ville modtage det, og de ville være taknemlige, fordi vi kom til Verden og led for dem, som vi gjorde.

Brødre og Søstre! Hvad skulle vi sige angaaende disse Ting? Dette: Bliv ikke trætte; vedbliv at udføre eders Pligter, hvorledes de end maatte være, hvadenten de ere behagelige eller ikke; vær Guds Tjenere og Tjenerinder af eders hederste Evne. Hans Belsignelse har fulgt os i den forbigangne Tid, eftersom vi have tjent ham med Tro-fasthed, og saaledes vil det ogsaa være i den tilkommende Tid. Der er ingen Anledning til at tage Modet for nogen, som har modtaget Vidnesbyrdet fra Herren i denne Retning. Naar vore Omgivelser ikke ere saa behagelige, som de kunde være, bør vi betænke, hvor meget værre de kunde være. Lad os være tilfredse med vores Bilkaar og gøre Brug af de Lejligheder, der maatte tilbyde sig, til at forbedre vore Omgivelser. Hvis vi ere fattige og have mindre af denne Verdens Gods end vore Naboer, da lad os ikke misunde dem eller nære daarlige Hølelser desangaaende. Som jeg sagde i Begyndelsen af mine Be-mærkninger, er der en Evighed foran os, og vi skulle altid besidde vore Personligheder og ikke nogen Andens; hvad vi ikke evne i Dag, kunne vi naa i Morgen eller en anden Gang. Antedeluvianerne forkastede Guds Ord; men de var Guds Sønner og Døtre, og han forkastede dem kun for en Tid. Efter fem og tyve Aarhundreders Forløb aabenbarede han sig igen for dem og gav dem en anden Lejlighed. De vare da uden Twivl beredte paa at modtage, hvad de havde forkastet i Noæ Dage. Denne Slægt vii maaſke ikke modtage vort Vidnesbyrd her i Livet, men den vil modtage det en Gang i Fremtiden, enten af os eller andre Herrens Tjenere.

Brødre og Søstre! Gud velsigne eder! Jeg siger til eder i Herrens Navn, at hvis I ville være trofaste i eders Bønner og i Uddøvelsen af eders Tro, vil denne Konference blive, som andre Konferencer have været — den allerbedste, bedre end den sidste var; vi ville modtage

Belsignesser i Overflod og blive fyldte med Guds Aand; vor Tro vil forøges, og vi ville blive bedre beredte til at være bestandige i at udføre, hvad Herren vil forde af os. Gud belsegne eder! Amen.

Samtalen i Hjemmet.

Øeg altid megen Vægt paa den Samtale, der føres i dine Børns Nærvoerelse, og husk, at de bestandig ere modtagelige for nye Tanker og Ideer. De ville med Glæde af deres Forældres Mund lære Ting, som det for dem er et stort og kedeligt Arbejde at lære efter en Bog; og selv om Forholdene skulde være saaledes, at de maa undvære mangt et fordelagtigt Led i Opdragelsen, ville de dog vokse op til intelligente Mennesker, dersom de i Barndommen have den store Fordel daglig at høre intelligente Menneskers Samtale.

Vi se undertiden Forældre, der, saasnart de træde ind i et Selskab, straks ere Livet og Sjælen i dette, men i deres Hjem, iblandt deres Børn, ere de indesluttede, tause og uden Interesse. Dersom de ikke have Livslighed og Aand nok til begge Steder, da burde disse Mennesker først og fremmest bruge det, de have, blandt deres egne. Et taust Hjem er et trist Sted for de Unge, et Sted, de ville fly, saasnart de kunne. Hvor megen Belæring kan der ikke paa den anden Side gives i fornøjelig Samtale i Hjemmet, og hvor megen ubevidst, men fortræffelig Aandsøvelse er der ikke Lejlighed til i livlig, selskabelig Disput.

Tal aldrig om dine Børns Ejendommeligheder, naar de ere til Stede. Barndommens største Unde er dens Forglemmelse af sit eget Jeg, dens fuldstændige Uvidenhed om sin egen Unde og dens Evne til at kunne glemme, om den fremtræder godt eller daarlig klædt. Fortæl ikke Barnet, at det er begavet, morsomt eller stolt; du vil derved gøre det skabagtigt; og lad det aldrig høre Hentydninger til dets Skønhed eller Grimhed.

Vaag over din Tale som over dine Handlinger; gør dig Umage for at tale korrekt og tydeligt, med fuld og klar Stemme, idet du undgaar alle skrigende Toner og Ræselyd.

Bikuben.

Den 15de December 1901.

50 År.

Idet vi slutte „Stjernens“ halvtredsindstyvende Aargang, føle vi os taknemlige mod de Hellige for den Støtte og Velvilje, som de have ydet os i den forløbne Aarække, og vi føle især Trang til at takke Herren, som styrer og leder alle Ting til sit Folks Bedste, fordi det er blevet „Stjernen“ forundt at have saa lang en Tidvarelse og at intage Stillingen som en Tolk for Sandhedens Principper, hvilke Herren har gengivet til Jorden i vor Tid og Slægt. I Betragtning af dette erkende vi vor elskede Apostel Crafus Snows Visdom, da han paabegyndte „Stjernens“ Udgivelse. Vore Læsere ville uden al Tvivl indse Bigtigheden af at have et Blad, der udgives paa Modersmaalet og udtrykker de hellige Principper, som vi alle med Glæde have modtaget, og for hvilke vi føle os saa taknemlige mod vor himmelske Fader. Ved „Stjernens“ Hjælp kunne vi jo netop nyde den samme Fordel af Herrens Apostles inspirerede Ord, som hvis vi kunde læse det Sprog, hvori de blive udtalte. Vi ere paa denne Maade ligestillede med de Hellige i England, Amerika, Tyskland og andre Lande paa Jorden, hvor Evangeliet forkyndes. Og dette er Hensigten med „Stjernens“ Udgivelse. Med dette Formaal for Øje henvende vi os til de Hellige med fuld Tillid til, at de ville støtte os i dette Foretagende ved at give „Stjernen“ den først mulige Udbredelse, saa at den kan tjene som et Hjælpemiddel til at befordre Troens Enhed og Herrens Hensigt, som er Sandhedens Udbredelse iblandt vore Medmennesker. Vi ville forsøge ved Herrens Aands Ledelse at opfylde de Pligter, der paahvile os, nemlig at gøre „Stjernen“ saa nyttig og interesserant som mulig, og som Omstændighederne maatte fordre. Brødre og Søstre! Maa Sandhedens Aand lede os til at udføre enhver Pligt, der paahviler os; maa vi stræbe efter at leve saaledes, at Herrens Velbehag og Velsignelser kunne blive udgydte over os i rigt Maal, saa at vi kunne være trofaste i vore Pligters Udførelse indtil Enden og arve den Krone, som Herren har beredt for sine trofaste Tjenere. Det er vort inderlige Ønske, at „Stjernen“ maa blive et virksomt Middel i de kommende Dage, som den har været i de forbigangne, til at udbrede Herrens evige Sandheder.

J. J.

„Skandinaviens Stjerne“ har nu lyft over disse vore Fjordelande i fem Gange ti Aar; mange ere blevne opmærksomme paa dens Straaler og hilse den med Glæde og fryde sig ved at ledes af dens Lys paa deres

Livs Løbebane. Tuſinder ere blevne inspirerede til at følge dens Bejledning, saa at de tilſidſt have sagt Farvel til de Steder, hvorfra de udgik, og oprejſt deres Boliger paa Forjættelsens Sted, hvor de berede ſig til at møde Iſraels Konge, naar han kommer for at gæſte Jordene. Denne Stjerne har i den forbigangne Tid banet ſig Bej til de Anſetes Boliger saa vel ſom til de Fattiges Hytter, paa Hjelde, i Dale og ved Stranden, og den har med ſine livgivende Straaler ſpredt Mod og Trøſt der, hvor Haabet næften var udluft; den har ſpredt Glæde, hvor Sorg og Bekymring havde redet deres Seng; den har lig en Engel fra Lykſalighedens Egne udspredt Lys, Liv, Glæde, Lykke og Tilfredſhed; den har ſaa at ſige været en freſſende Genius, hvor ſom helſt den har facet Indgang, og deraf kan den med Rette kaldes en Lykke-Stjerne. Den vil fremdeles ſkinne over den ſkandinaviske Horizont og øve ſin freſſende Indſlydelse blandt kommende Sloegter.

Du klare Stjerne Lys og bly,
 Du Sandheds Tolk,
 Du cendſed ej den mørke Sky;
 Men lærte Folk
 At sky al Ondſkab, Had og Svig
 Og Preſtelift.
 Dit Lys vil blive Solen lig
 I Rummet hift.

Redaktionen.

De Sidſte-Dages Helliges Tro.

(Fortſat fra Side 367.)

Han ſiger: „Mon et Menneske tør bedrage Gud? thi J bedrage mig, og dog ſige J: hvormed have vi bedraget dig? Med Tienden og Aſgisten! Med Forbandelſe ere J forbandede, og J, ja det hele Folk bedrage mig. Hører al Tienden til Forraadshuſet, at der kan være Spise i mit Hus, og prøver mig dog dermed, ſiger den Herre Zebaoth, om jeg ikke vilaabne Himmelens Sluſer og udgyde Velſig-nelſe over eder i Overmaal. (Mal. 3, 8.—10., ſe ogsaa 3. Nephi 24, 7.—12.) Da Frelſeren besøgte Nephiterne efter ſin Opſtandelſe, talte han til dem angaaende Malakies Profeti og gentog den jødiske Profets Ord. (3. Nephi 24, 7.—10.) Paa Kristi Tid vare Farisærerne i ſærdeleſhed puntlig i at betale deres Tiende, endogſaa til „Efter-ladelſe af de Ting, ſom ere ſvære i Loven“, og de blevе ſtrengt til-talte af Mesteren for denne Uforenelighed. (Matth. 23, 23., ſe ogsaa Luk. 11, 42.)

Tiende-Loven indtager en Plads af stor Vigtighed i denne Uddeling, og visse Belsignelser ere lovede til dem, der adlyde den. Den nærværende kaldes af Herren en Øfferdag og en Tiende-Dag for mit Folk; thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes ved hans Tilkomst. (P. B. 64, 23.—24.) Æn Åabenbaring, der blev givet ved Profeten Josef Smith den 8. Juli 1838, har Herren udtrykkelig fremsat sin Fordring til Folket i denne Sag. (P. B. 119. Kap.)

Indvielse og Forvaltning. Tiende-Loven, som den er antaget, og som den forlanges udøvet i Kirken i Dag, er, naar alt kommer til alt, kun en mindre Lov, som Herren har givet paa Grund af menneskelige Svagheder, Egennytte og Begærighed, der forhindrede de Hellige i at antage de højere Principper, efter hvilke Faderen ønskede, at hans Børn skulle vandre her i Livet. Specielle Fordringer angaaende Betaling af Tiende aabenbaredes i Året 1838; men syv Aar førend den Tid hørtes Herrens Røst om Helligelse eller Indvielse af en Persons hele Ejendom, tillige med hans Tid, Talenter og naturlige Begavelser, til Guds Tjeneste, for at benyttes, eftersom Omstændighederne maatte fordre. Denne Lov er ikke ny; Indvielses-Loven er givet i dene Uddeling som en Genforordning; den blev med Fordel anerkendt og adlydt i gamle Dage (se Ap. G. 4, 32, 34.—35; 2, 44.—46.). Men selv i den apostoliske Tidsalder var Læren om Ejendoms Indvielse og fælles Ejendom gammel; tre Tusind og fire Hundrede Aar førend den Tid blevе disse Principper lært og udøvede af Patriarken Enok og hans Folk og med et saadant Held, at „Herren kom og boede iblandt sit Folk . . . og Herren kaldte sit Folk Zion, fordi de vare af eet Hjerte og eet Sind og boede i Retfærdighed, og der var ingen Fattige iblandt dem.“ (K. P.)

I begge de Tilsælde, som vi have citeret — Enoks Folk og de Hellige i den første Del af den kristne Tidsalder — lære vi om de forenede Hensigter og den medfølgende Kraft, som Folket, der levede i denne sociale Tilstand, opnaaede, „for de havde alle Ting tilsælles“. (Ap. G. 2, 44.) Gennem den aandelige Kraft, som saaledes opnaaedes, blevé Apostlene i Stand til at udføre mange kraftige Gerninger (Ap. G. 2, 43.), og vi læse om Enok og hans Folk, at Herren tog dem til sig selv. (K. P.)

Det Folk, som Mormons Bog giver os Underretning om, opnaaede ogsaa en bærsignet Ligheds-Tilstand og med lignende Resultater. Disciplene, om Kristus personlig gav Fuldmagt, lært med Kraft, og de havde alle Ting tilsælles iblandt sig og handlede retfærdigt med hinanden. (3. Nephi 26, 19.) Vi læse videre om den almindelige Omvendelse, hvorved Folket opnaaede en ideal Fredstilstand. „Og der var ingen Stridigheder iblandt dem . . . De havde alle Ting tilsælles; derfor bestode de ikke af Rige og Fattige, Trælle og Fri, men de vare alle

frigjorte og Deltagere i den himmelske Gave.“ (4. Nephi 1, 2.—3.) De vare saa velsignede, at Profeten sagde om dem: „Og der kunde visselig ikke have været et lykkeligere Folk iblandt alt det Folk, som var ståbt ved Guds Haand.“ (4. Nephi 1, 16.) Men efter at denne lykkelige Tilstand havde varet i henved to Hundrede Aar, begyndte nogle iblandt dem at blive oploftede i Stolthed, saasom at klæde sig i kostbare Klæder, alle Slags fine Perler og Verdens skønne Ting. Og fra den Tid af havde de ikke mere deres Gods og deres Formue tilfælles iblandt sig. Og de begyndte at blive adskilte i Klasser og at opbygge Kirker for Bindings Skyld; og Afdelningen begyndte, der ledte til den nephi-tiske Nations Udryddelse. (4. Nephi 1, 24.—26. o. s. v.)

Forvaltning i Kirken for nærværende Tid. Et Forenings-System i timelige Anliggender er blevet aabenbaret til Kirken i disse Dage; det er almindelig kendt under Navn af Enok-ordenen eller den forenede Orden (P. B. 78.), og den er grundlagt paa Indvielsets-Loven. Som allerede bemærket, visste Folket i Kirkens tidlige Dage deres Mangel paa Kraft til at adlyde denne Lov i sin Fylde, og som Følge deraf blev den mindre Lov om Tiende givet; men de Hellige forvente med Overbevisning Dagen, paa hvilken de ville ofre ikke alene en Tiendedel af deres Ejendom, men alt, hvad de besidde, og alt, hvad de ere, til deres Guds Ejendom, Dagen, paa hvilken ingen vil tale om mit og dit, men alle Ting ville være deres og Herrens.

I denne Forventning tillade de sig ikke nogen uthedelig kommunistisk Drøm, der mulig kunde vække individuel Uansvarlighed og give Lediggøengere nogen Grund til at haabe, at de kunde leve paa de Flittiges Bekostning, men snarere en stille Overbevisning om, at i den sociale Orden, som Gud anerkender, vil ethvert Menneske være en Forvalter i den fulde Nydelse af Frihed til at gøre, som han vil, med de Talenter, der ere overladte til hans Varetægt, og tillsige med den bestemte Forstaaelse, at der vil blive affordret ham Regnskab for hans Forvaltning. Saa vidt som denne fremitdige Organisations-Plan er aabenbaret, bestemmer den, at alle, som indgaa i Ordenen, skulle hellige alt, hvad de have, til Herren, hvad enten det er lidet eller meget, og give et Dokument eller Skøde paa deres Ejendom til Kirkens, beseglet med en Pagt, som ikke kan brydes. (P. B. 42, 30.) En Person, som saaledes har givet alt, hvad han har, skal gøres til en Forvalter over en Del af Kirkens Ejendom efter hans Dygtighed til at bestyre den. De forskellige Grader af Livsstillinger ville vedblive; der vil være Arbejdere, hvis Egenskaber gøre dem stikkede til almindeligt Arbejde, og Bestyrere, der have vist deres Evner til at lede og styre; nogle, som kunne tjene Guds Værks Fremme bedst med Pennen, andre med Bloven; der vil være Ingeniører og Mekanikere, Haandværkere og Kunstnere, Landmænd og Skolastikere, Lærere, Professorer og Forfattere; enhver vil paa den

meist praktiske Maade virke paa sit Omraade, men Arbejde udfordres af alle, og at de skulle virke hvor som helst og paa hvilken Maade, de kunne gøre mest Nytte. „Hans Forvaltning vil blive sikret ham ved et Dokument; saa længe han er trofast i sit Hverv, kan ingen berøve ham det.“ (P. B. 51, 4.—5.) Enhver maa benytte saa meget af sit Arbejdes Indkomster, som er nødvendigt til hans og hans Familjes Underholdning; Overstuddet skal gives til Kirken til offentlige Arbejder og Bygninger og til at hjælpe de Fattige og Trængende. (P. B. 42, 32—35.) Og endvidere for at betegne, til hvilket Brug Overstuddet kan benyttes, læse vi: Alle Børn have Krav paa deres Underholdning hos deres Forældre, indtil de ere nyndige; og derefter have de Krav paa Menigheden eller med andre Ord paa Herrens Forraadshus, der som deres Forældre ikke have nogen Arv til dem. Forraadshuset skal vedligeholdes ved Menighedens frivillige Gaver, og der skal sørges for Enker og Faderløse og ligesaa for de Fattige. (P. B. 83, 4.—6.) En trofast Husholder, som behøver en forsøgt Kapital for at forbedre det, som er ham anbetroet, kan gøre Fordring paa en saadan hos Kasseren over Skatkammeret, som igen er ansvarlig for sin Forretnings Førelse, der udgør hans Forvaltning. (P. B. 104, 70.—77.) Lige Rettigheder maa sikres alle. Herren siger: „Og I skulle være lige, eller med andre Ord, I skulle have lige Rettighed til Ejendommen, til Gaver i at bestyre eders Husholdningers Anliggender, enhver efter sine Fornuftenheder og sit Behov, saafremt disse ere retfærdige; og alt dette til den levende Guds Kirkes Nytte, at enhver kan formere sit Talent og erhverve sig andre Talenter, ja, hundrede Fold, der skulle indgives i Herrens Forraadshus og blive hele Kirkens fælles Ejendom.“ (P. B. 82, 17.—18.)

Forretningsfrihed skal sikres ethvert Individ, og hvis han ikke er trofast, skal han behandles efter de forestrevne Love om Kirketugt. En overensstemmende Selv-Regerings Magt vil blive udøvet af Kirkens forskellige Stave og andre Grene; enhver skal have en uafhængig Jurisdiktion over sit eget Forraadshus og sit Forvaltningsvæsen (P. B. 51, 10.—13, 18.), og alle ere Kirkens almindelige Autoriteter undergivne. Kun Lediggængeren vil komme til at slide Nød i en saadan Ordning, som vi her have betegnet; han maa sikkertlig tage Følgerne af sin Forfømmelse. Den Almægtiges Forordning er udgaet imod ham. Vi læse i Åabenbaringerne: „Du skal ikke være lad; thi den Lade skal ikke øde Arbejderens Brød eller slide hans Klæder.“ (P. B. 42, 42.) „Men Lediggængeren skal ikke have Plads i Kirken, uden han omvender sig og bedrer sine Veje.“ (P. B. 75, 29.) „Og Zions Indbyggere skulle ogsaa ihukomme deres Arbejde, saafremt de ere beskikede til at arbejde, i al Troffab; thi den Lade skal ihukommes for Herren.“ (P. B. 68, 30.)

(Fortsættelses.)

Oplysning er det bedste Middel mod Ondt.

Uvidenhed er Roden til alt Ondt. Ingen ønsker at være ond, egenkærlig, syg eller fattig. En ond Mand er altid, hvor dannet han end er, uvidende om Guds uforanderlige Love — Loven om Grund og Virkning.

Efter at en Person i nogen Tid har praktiseret Last og Forbrydelse, lærer han Sandheden at kende og forstaar, at der er ingen Lykke og Fornøjelse i at overtræde de moralske, fysiske eller sociale Love. Endog efter at han har opdaget disse Sandheder, vil han vedblive at leve et umoralisk Liv, fordi han tror, at det er for sent at begynde paa ny.

Atter her er han uvidende; thi det er aldrig for sent at forandre en daarlig Vane til en god.

Dersom vi ikke erholde Fordel af Forandringen her i Livet, ville vi gøre det i det tilkommende.

Egenkærighed er en anden Slags Uvidenhed.

Egenkærige Personer søger Lykken, men jeg har aldrig set nogen, som har opnaaet den.

Der er altid noget, den egenkærige Person ønsker — noget, som hans Nabo har; han søger altid omkring for at finde Lykken, aldrig hos sig selv, og han er uvidende om, at den kun kan findes hos os selv.

Hvis blot den virkelige Sandhed en Gang kunde aabenbare sig for ham, hvor simpelt vilde da ikke Spørgsmaalet om at faa Lykke stille sig.

Alle menneskelige Sygdomme have deres Rod i Uvidenhed.

Først at vide, hvorledes vi skulle tænke, dernæst, hvad vi bør spise og drikke, og at vi bør bade og tage Legemsøvelser — alt dette er nødvendigt for Sundhedens Bevarelse.

En Del kender lidt til disse Ting, faa kende dem alle, og førre praktisere, hvad de vide. Derfor er Verden fuld af Mennesker, som have et daarligt Helsbred.

Fattigdom er Uvidenhedens Barn. Det gamle Argument, at Gud skabte nogle Mennesker rige, andre fattige eller syge, har gjort megen Skade blandt Menneskeslægten. Denne Uvidenhed om Gud gør, at han bliver bespottet af dem, som tro, de ere hans oprigtige Eftersølgere, en Fejl, som man maa komme bort fra paa Vejen til Fremskridt.

Gud er Rigdom og Sundhed, og han vil, at ingen af hans Børn skal være syge eller fattige.

Vi skalbe de Omstændigheder, der gøre os rige eller fattige; vi skalbe dem for os selv og for dem, som ere svagere end vi.

Kundskab om Guds uendelige Kærighed og om vor egen guddommelige Natur vil gøre Fattigdom til Velstand, Sygdom til Sundhed, dersom den anvendes, som den bør. Fornuftens Oplysning er en god Ting, men Oplysning, der indbefatter vort hele Selv, og som erholdes gennem en anden, er den sande Oplysning, vor Race trænger til.

Julesang.

Melodi: With wondring awe, the Shepherds saw.

Forundret saa de Vise paa
En Stjerne klar at blinke;
De rejste frem til Bethlehem,
Did Stjernen monne vinke.

Kor:

Hosianna, Hosianna, Hosianna,
Pris hans Navn!

Og Hyrder brat i stille Nat
Guds Engle hørte sjunge:
En Frelser stor er født paa Jord,
Lovshyg hans Navn hver Tunge!

Kor.

Hist i en Stald J finde skal
J Klude svøbt en Lille.
De Barnet saa i Krybken laa,
De tilbad det saa stille.

Kor.

Os er forundt al Verden rundt
Om disse Ting at tale,
Ham prije glad i hver en Stad,
Paa Bjerge og i Dale.

Kor:

Hosianna, Hosianna, Hosianna,
Pris hans Navn!

(Oversat fra Engelst af J. J.)

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementsspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Maret portofrit.

Indhold.

Tale af Præsident Lorenzo Snow	369	De Sidste Dages Helliges Tro	375
Samtaleni i Hjemmet.....	373	Opførsning er det bedste Middel	
Ned. Bem:		mod Ondt	379
50 Aar	374	Julesang	380

København, 1901.

Udgivet og forlagt af A. L. Skanchy, Gaust Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Truket hos F. C. Borch (B. Petersen).